

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: Szövetségbe tömörültek a
budapesti koldusok

Forrás: .....

8 órai újság

3n X 1924. 3. 30.
(Idő)

Osztályozás

Tárgy

362.51

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

Szövetségbe tömörültek a budapesti koldusok.

Koldus-börze a Zápolya-uccában. — Koldus klubélet az Angyalföldön.

— Saját tudósítónktól. —

A nagy világtengés után érthető módon megsaporodott a koldusok száma. Az élet mostohagyermekai egymás között kötelező morális alapon élnek. Budapesten a koldulás filottó dolog és ugyszólván a rendörközegek jószívűségétől függ, hogy a kéregetők ne kerüljenek be a rendörköszobába. A koldusok kereseti lehetősége nem egyforma és ugyszólván utcánként változik a jövedelem. Ezt fölismerve a főváros koldusai, ha nem is hatósági engedéllyel, de titokban kölcsönös érdekeik megvédésére egy egyesületféle szövetségbe tömörültek.

A koldusok legkedveltebb „stand”-ja a temető bejárata. Pontosan szemmel tartják a napilapok halálozási rovatát és egy-egy diszebb temetésnél szinte ellepik a temető környékét. Teljesen mellékes, hogy egyenként mennyit keresnek, mert a koldusszövetségnek a temetésre vonatkozó megállapodása kimondja, hogy ilyen esetekben a kereset közös. Saját bevallásuk szerint, még sohasem történt meg, hogy a kalapba adott alamizsnát testvériesen fel nem osztották volna maguk között. Egy-egy diszebb temetésnél néha egymillió korona is kikerül a kopott kalapokból.

A másik keresett hely az emberi sors másik állomása — a templomos esküvő. Érdekes momentuma a koldusok természetrajzá-

nak, hogy míg a temetőben alkalmazkodva az örök csend mély hangulatához, ők is apatikusan megadással nyújtják kezüket a megtört szívű közönség felé; az esküvők alkalmával hangos sirással, panaszokkal domborítják ki a boldogság és az emberi nyomoruság kontrasztját. Itt gyakran többmillió adományokat juttatnak nekik.

A körutakon és az utcákon álló koldusok önállóan „dolgoznak”. Ha a forgalom nagy, akkor esetleg ketten is megérnek egymás mellett. Míg minden más foglalkozásnál a vasárnap és a szombat délután jelenti a munkaszünetet, ők a hétfői napot szentelik pihe-nyésre.

A koldusok találkozóhelye téli időben a Szápolya-utcai Kress Leó kávémerésében, nyáron pedig az angyalföldi kiskorcsmákban van. A kávémerés gazdája valamikor a Ferenctiek-terén szintén mint koldus működött s ott szerezte meg a kávémerés megvételéhez szükséges tőkét.

Jelenleg még élénk élet folyik a helyiségben, noha a koldus törzsvendégek egy része már áttette székhelyét az Angyalföldre. Az esti órákban nagy nyüzsgés-forgás van a festett asztaloknál.

Összebuynak és a legkopottabb koldus belső zsebéből előkerül egy darab ötdolláros. Hamarosan összeszámolják az ötdolláros koronaértékét és a katonaruhás leszámolja az érte járó 435.000 koronát.

A másik asztalnál kedélyes tarokkparti folyik. Öregesen játsszák, néha-néha hangzik el csak egy-egy szó: — „nem kellett volna káróval ütni”... „nem baj, megnyertük így is”.

A kávémerés tulajdonosa hátul áll a pultnál, élénken vitalkozik egy féllábu koldussal, aki nem akarja elismerni a háromnapos uzsonnatartozását.

Az angyalföldi kolduskolóniának az élete sokkal mozgalmasabb, mint a nyugodt Zápolya-utcai kávémerésé. Itt adott találkozót egymásnak a mindenféle fajta rokkant. A kiskorcsmák esti élénkségét részben ők szabályozzák. A különböző verklisek, hegedűsök és énekesek esténként bevetődnek egy-egy korcsmába és a kellemest a hasznossal összekötve, itt is szép jövedelemre tesznek szert. A Lehel-uti füstös vendéglőben foglalkozás nélküli egyének és kétes elemek között egész csomó koldus szorong, akik a nyakkendő nélküli vendégek között nagyszerűen érzik magukat és éjfél tájt megfélekedve arról, hogy az emberi könyörület tartja őket fenn, vidám

borozgatás közben mulatoznak.

Szinte megható, hogy a betörők és a zseb-metszők a koldusokkal szemben hogyan viselkednek. Esténként vendégül látják őket és mire a záróra ideje eljön, borralalóval, ajándékkal megajándékozva engedik utjukra a koldusokat. Gyakran megtörténik, hogy a rovottmultu társaság hangszereket és műlábakat vásárol a rokkant koldusok számára.

A szervezett koldusok az ellen küzdenek csak, hogy a nem hivatásos rokkantak, akik a vendéglőket és kávéházakat látogatják, le-

hetőleg elveszítsék ilyenforma „kenyerüket” és mint tisztességes koldushoz illik, az egyesületbe való belépés útján, szintén legitim módon üzzék foglalkozásukat.

A koldusok tiszteletbeli elnöke különben Wagner István, aki mint harmadéves orvos-tanhallgató, még a háboru előtt lopás miatt börtönbe került és onnan kiszabadulva, erkölcsileg és anyagilag teljesen lezüllötten, szintén

koldulásra adta fejét. Wagner István, amennyiben józan, valósággal lelken viseli a pályatársai ügyét és ha kell, a hivatalos fórumokhoz is elmegy társai érdekében. Ha egy koldus elhalálozik, akkor a Zápolya-utcai kávémerésben egy falra ragasztott emlékcédulával öröközik meg emlékét.

Ilyen körülbelül Budapest koldusainak jelenlegi „társadalmi élete”.